

TURIÁK ILDIKÓ

ÉVNYITÓ

Mentek az országúton egy távoli falu felé
Lábukat lemarta a por
Tarisznyájuk kiürült azért csak énekeltek
Szalagosan lobogtak a felhők
Sodrott szirmú sárga kikericsok hajladoztak a fűszálak között
Kanyarodott az út

Ők csak mentek födetlen fejjel a szélben
Födetlen fejjel július lángjaiban
Botjukra tűzték a tarisznyát csillaggömb ült a botjuk végén
Mezítláb mentek a homokban folyamok homokján csillogott a kvarc

Elhagyták a várost
Ahol házakat emeltek az emberek házakat ahol élni aludni lehet
Gránátvirágos játszótereket az autók néma suhanását
Egy havas decemberi napon
Nem ültek vonatra még a szekér is elhagyta őket
Kidőltek társaik ki hazament ki megházasodott
Ki meg csak ott maradt sebes lábbal az út porában
Eszelősen nézve a fogyatkozó menetelőket

S ők léptek előre mikor már nem is vitte őket a lábuk
Még énekeltek pedig már nem jött ki hang a torkukon
Még léptek előre egy távoli falu felé
Pedig az út is kicsúszott a talpuk alól s a hideg ég
Szívükre hajolt úgy folytatta éneküket